

ROCKSTAR

Cristina Nemerovschi

HERG BENET
PUBLISHERS

UNIVERSITATEA DE MEDICINĂ
"I. I. PONI" IAȘI

Cuprins

I.	7
II.	87
III.	252

1.

Nu am mai spus asta nimănui, niciodată: pe scenă mă simțeam cea mai singură ființă din univers.

Dar poate că era ceva ce se întâmpla până la urmă tuturor inimilor care purtau în ele un secret sfâșietor și imposibil de împărtășit celorlalți, chiar și celor iubiți: ajungeau la un moment dat să fie sufocate de singurătate.

Aveam în ultima vreme un vis care se repeta, în special după concerte, și mă răvășea teribil, pentru că îi presimțeam înțelesul, chiar și vag. În el dormeam pe malul unei ape, era frig, îmi era frig, apa năvălea peste mine, și un copil cu părul șaten și ochii verzi-căprui alerga spre mine, desculț. Se oprea chiar lângă picioarele mele, se apleca spre urechea mea și îmi șoptea cu o voce parcă îndurerată: „Storm... Storm, e timpul să te trezești! Trebuie să pleci de aici. A venit timpul. Acum!“. Mă trezeam transpirat, tremurând, știind că am rămas singur.

Scena nu era ea chiar singurul loc unde îmi dădeam seama de hățișul și sălbăticia prin care

Înaintasem tot mai adânc în ultimii aproape patru ani, așa cum intri printr-un tunel întunecat și friguros, dar un drum din care nu-ți vine să te întorci, pentru că presupui că va exista o lumină la capătul lui, o ieșire; mă simțeam singur și în alte locuri, bineînțeles, mai ales în momentele în care amintirile de la începutul adolescenței mele, adolescenței noastre, ieșeau la iveală când nu te așteptai și când nu ți le doreai. Cel mai mult apăreau în acele clipe în care aveam senzația, atât de greșită, de falsă, că încep să mă vindec.

Da, mă simțeam singur în multe locuri și întâmplări. Mereu în mijlocul prietenilor, al cunoscuților, al fanilor, al mulțimii în general. Tocmai când simțeam că se topește un pic gheața din interiorul meu, când păream să mă simt confortabil alături de anumiți oameni, o amintire cu mine și Fire apărea din cel mai pervers ascunziș al minții mele, unul despre existența căruia de obicei nici nu aveam habar. Putea fi o amintire cu mine și el de când eram mici; putea fi una din vremea în care începusem să fumăm împreună, sau să luăm droguri, sau de când alesesem numele primei noastre trupe. Bliss of Misanthropy. Cu noi doi alături de Kat, dintr-o perioadă în care mama era fericită, colorată, exuberantă și tandră. Decorul se schimba mereu, ca într-un carusel, putea fi România, dar putea fi oricare altă țară prin care umblasem împreună și unde fusesem fericiți. Putea fi terasa vilei lui Kat, de pe țărmul mării, cu toți

oamenii ăia îmbrăcați atât de colorat și vorbind o spaniolă presărată la fiecare frază cu interjecții vesele, ce te ducea cu gândul la o petrecere care nu avea să se sfârșească niciodată. Puteau fi nopțile în care stă-tusem pe diferite podele, sprijiniți de câte un pat de lemn, cu multe sticle de bere împrăștiate la picioare, și vorbisem despre tot ce însemnau lumea și viața noastră.

Indiferent de decor, de fiecare dată când mintea mea se străduia să mă facă să mă simt oribil de singur, îmi arunca amintiri în care fusesem fericiți. Și felul în care mă simțisem dintotdeauna împreună cu Fire, nu doar fericit, împăcat și înțeles, ci altfel... nu știu, ca în acele momente în care te simți totul, pentru că ești totul, pentru că ești complet, și poate că peste o secundă trecerea timpului îți va știrbi perfecțiunea, dar asta chiar nu conta, pentru că erai unul dintre puținii aleși care ajungeau să fie totul măcar și pentru o singură dată în viață, iar oamenii obișnuiți nu aveau parte de norocul ăsta... felul în care mă simțisem cu el, ca un întreg, în care de cele mai multe ori nici nu era nevoie de cuvinte, zâmbete sau gesturi, pentru că totul se petrecea în interiorul nostru, iar interiorul meu și al lui erau croite nu doar după același tipar, ci mai ales concomitent, lucrurile astea se așezau pervers în opoziție cu ceea ce simțeam alături de alți oameni, alături de cei care rămăseseră să umple lumea din care el dispăruse. Și atunci mă apucau greața și furia, și simțeam o singurăătate care

n-ar fi putut să fie împlânzită de nimic, niciodată.

Și, pe scenă, era cel mai vizibilă.

Dar începeam întotdeauna bine. Indiferent în ce stare aș fi fost înainte de concert, îmi plăcea la nebunie să cânt primele două piese. Poate conta și setlist-ul, nu știu, poate în mod inconștient alegeam acele piese care mă făceau să mă simt detașat de tot din jurul meu, să mă simt ca atunci când stăteam la o bere cu el, râdeam, glumeam și făceam planuri pentru viitorul foarte apropiat, mereu foarte apropiat, niciodată pentru ce depășea o lună, uneori nici două sau trei săptămâni. Pe la a treia piesă ceva se rupea; îi vedeam pe oamenii ăia extaziați acolo jos, privindu-mă de parcă eu aș fi fost o ființă care cunoaște adevărul, și asta mă speria, mă îngrețoșa, pentru că eu nu mă simțeam deloc omul pe care și-l imaginam ei atunci când se uitau la mine. Eram mai puțin decât ei, mult mai puțin. Eu, spre deosebire de ei, nici măcar nu aveam idee dacă a doua zi, sau peste câteva ore, aveam să mai fiu în viață. Viața mea era praf, eu eram spart în bucățele mici, mici, ca un pahar vechi pe care-l scapi de la înălțime pe gresia dură. Ei erau mai puternici, mai simpli, mai reali. Sentimentele mele față de oamenii care veneau să ne privească și să ne asculte oscilau de fiecare dată, ceea ce era și firesc, spunea Ina, „ținând cont de tulburarea ta psihică“.

Îi iubeam pentru că erau atât de îndârjiți în admirația și pasiunea lor pentru noi.

Îi detestam pentru că nu mă puteau ajuta, pentru

că mă lăsau să lupt singur.

Pe la a patra piesă, mă apuca o plictiseală înnebunitor de apăsătoare – aveam senzația că nimic din ce urma să-mi aducă viitorul nu avea cum să mă mai surprindă sau să mă mai bucure în vreun fel. Era deja trăit, chiar și viitorul. Aveam 21 de ani și nicio dorință de a încerca să descopăr ce au de gând să-mi mai aducă lunile, anii, viața care încerca să-și urmeze cursul. Ca și cum – odată ce el, Fire, dispăruse – cineva îmi ștersese o parte din trecut, tot ceea ce fusese mai bun, și-mi lăsase doar câteva imagini definitive, alea care mă chinuiau constant. Atunci, pe la a patra piesă, trebuia să fac și altceva, nu doar să cânt. Și improvizam, de fiecare dată. Nu planificam niciodată nimic. Mă aruncam în mijlocul publicului în delir, mă urcam pe boxele uriașe din spatele scenei și săream patru, cinci metri, din nou spre fericirea fanilor, care credeau că totul e o nebunie regizată, un bonus în exprimarea mesajului artistic. Bullshit. Era doar durere. Disperarea care se prelungea, care lăsa senzația că nu avea să mai plece niciodată, că se simte atât de natural în mine și că acolo va rămâne până la sfârșitul timpurilor.

De pe la piesa cinci încolo era ceva mai bine. Intram într-un fel de rutină și puteam să duc concertul cu bine la final. Mă rog, în cele mai multe din cazuri. De câteva ori plecasem de pe scenă, o dată chiar arătând degetul mijlociu, și nu mai revenisem, lăsându-i lui Tixx decizia improvizată de a băga două

6.

Acum știa și Lola totul. Era unul dintre cei câțiva oameni care știau. Care acum mă puteau înțelege.

Era într-un fel firesc să fie și Lola printre ei. Era Lola mea de atâta timp, fără ca ea să știe.

Mă făcusem praf, mă pozasem cu tipii din trupa Lolei, care erau mega simpatici și de gașcă, și intrașem pe net să postez câteva poze. Când s-o fac, mi-a atras atenția că pe pagina mea se tot repeta cuvântul „scandal“. Aveam parcă și mai multe mesaje ca altă dată, dar am decis să nu pierd vremea cu asta. Căcat, doar nu ajunsesem la capătul lumii, pe urmele Lolei, ca să stau să răspund mesajelor de pe Facebook. Aveam s-o fac când mă întorceam acasă.

Când se făcuse deja dimineață, iar Lola voia să se întoarcă la hotel și să doarmă până spre după-amiază, când plecau într-un alt oraș argentinian să cânte în noaptea aia, s-a apropiat de mine, cu gândul să-mi spună la revedere, cred, și a zis atunci că admiră enorm că am bătut atâta drum ca să-mi întâlnesc idolul – nu s-a referit la ea așa, ca la un idol, a zis cred „somebody that fuckin' matters to you“ – și că

e o dovadă de curaj să vrei să cunoști pe cineva care te-a influențat în alegerea drumului tău. De ce să-mi fi fost frică, am întrebat-o, iar Lola a zis că, pe de o parte, idolul ar putea fi un înfumurat care să nu te bage în seamă, sau, chiar și mai rău, cineva care te bagă în seamă, dar te dezamăgește profund, pentru că nu e în realitate deloc așa cum sperai tu să fie. Că ar putea să aibă cu totul altă imagine decât cea din mintea ta. Well, i-am zis, în cazul tău a fost perfect.

A zâmbit și a scos limba la mine, după care a plecat.

Mi-a trecut rapid prin minte ceva, și am avut un flash cu o chestie pe care am fi putut s-o facem împreună, o chestie care chiar să conteze. Am fugit cât am putut de repede pe urmele Lolei, și am prins-o tocmai când limuzina în care era ea o lua din loc.

— Wait!, am zberat la ea.

Lola a scos capul pe geam.

— Have you ever had an idol? Have you met him?, am întrebat-o.

M-a privit cumva nostalgică și a zâmbit iar. Pe urmă a stat puțin pe gânduri, după care s-a dat jos din limuzină și i-a zis șoferului să n-o aștepte. Mi-era teamă că futusem concertul din noaptea aia pe care urma să-l aibă și câteva zeci de mii de fani aveau să mă urască. Mă rog, dacă ar fi știut că eu o deturnasem pe divă.

— Let's go get some fuckin' drinks, will you, love?, a zis Lola, și și-a aranjat țepii mov din cap în oglinda unei mașini.

Era cald, soarele începuse să ardă tare, iar eu mă simțeam mai bine, mult mai bine, aproape ca și cum aș fi fost un om pe jumătate normal.

M-am așezat cu Lola la masă, și din nou coapsa ei a atins-o pe a mea. Era atât de aproape, încât îi puteam observa cu dragoste toate ridurile de pe frunte și din jurul ochilor. Erau superbe, spuneau o poveste. Așa trecuse timpul peste Lola. Fiecare lună adusesese sentimente noi, cântece noi, clipuri noi. Noi și noi motive ca să mă îndrăgostesc de ea. Însemnau mult pentru mine toate ridurile Lolei. O purtaseră prin viață până aici.

Și eu aveam, dar încă nu la vedere. Ca în *Portretul lui Dorian Gray*, mie mi se întipărise totul pe suflet, pe inimă, așa cum lui i se desenau pe portret. Nu pe față, niciodată pe față. Fața rămânea una de rockstar, în timp ce pe dinăuntru eram zdrențuit de durere și lipsă de sens.

Lola a început să-mi spună și ea o poveste tristă. Poate pentru că se simțea datoare, fiindcă eu îi spuseseam totul.

Avusese două fiice, nu doar una, pe asta cu copilul. Două, născute la distanță de un an jumate una de cealaltă. Amândouă începuseră să ia droguri. Cea mare luase o supradoză. Amândouă luaseră o supradoză, de fapt, dar pe aia mică reușiseră să o salveze.

Acolo, în timp ce-mi povestea, mi-a venit să plâng. Nu pentru că Lolei îi murise un copil, deși

mă durea într-un fel și asta. Poate mai mult fiindcă poveștile noastre semănau. Nimeni nu știa ce i se întâmplase. Dispăruse câteva luni, anulase concertele, apoi se întorsese și o luase de la capăt. După scurt timp, scosese și un album și fusese un succes.

Am întrebat-o cum trecuse peste și dacă îmi putea da sfaturi în privința asta. Nu putea, pentru că nici ea nu știa exact cum reușise să supraviețuiască. În esență, mi-a zis că a putut să privească înainte în clipa în care a înțeles că nu tot ce avem e meritat din oficiu. Că nimeni nu este dator să ne facă fericiți și că, în fiecare zi a vieții tale, trebuie să iei tot ce este mai bun din ce ți se întâmplă. Că viața e haos, iar moartea ne poate atinge la tot pasul, și că de cele mai multe ori nimeni nu e vinovat. Așa mersese mai departe, renunțând la a mai lua lucrurile for granted și la a mai aștepta ceva din partea altor oameni. Fericirea e ceva ce ține de perspectivă. Asta credea Lola. Nu știa dacă m-ar putea ajuta viziunea ei, pentru că avea impresia că eu eram foarte diferit. „My better fucking version“, a zis, și am simțit că îmi fuge pământul de sub picioare pentru că, în tristețea mea, eram atât de fericit că ea gândea așa.

Mi-a mai zis că în genul ăsta de chestii nu poți da sfaturi niciodată, pentru că oamenii suferă diferit, la fel cum iubesc diferit. Suntem singuri în bătălia asta, ca niște copii mici aruncați în apă, care nu știu să înoate. Degeaba le explică cineva dinainte care sunt stilurile de înot: fiecare va trebui să dea din mâini pe